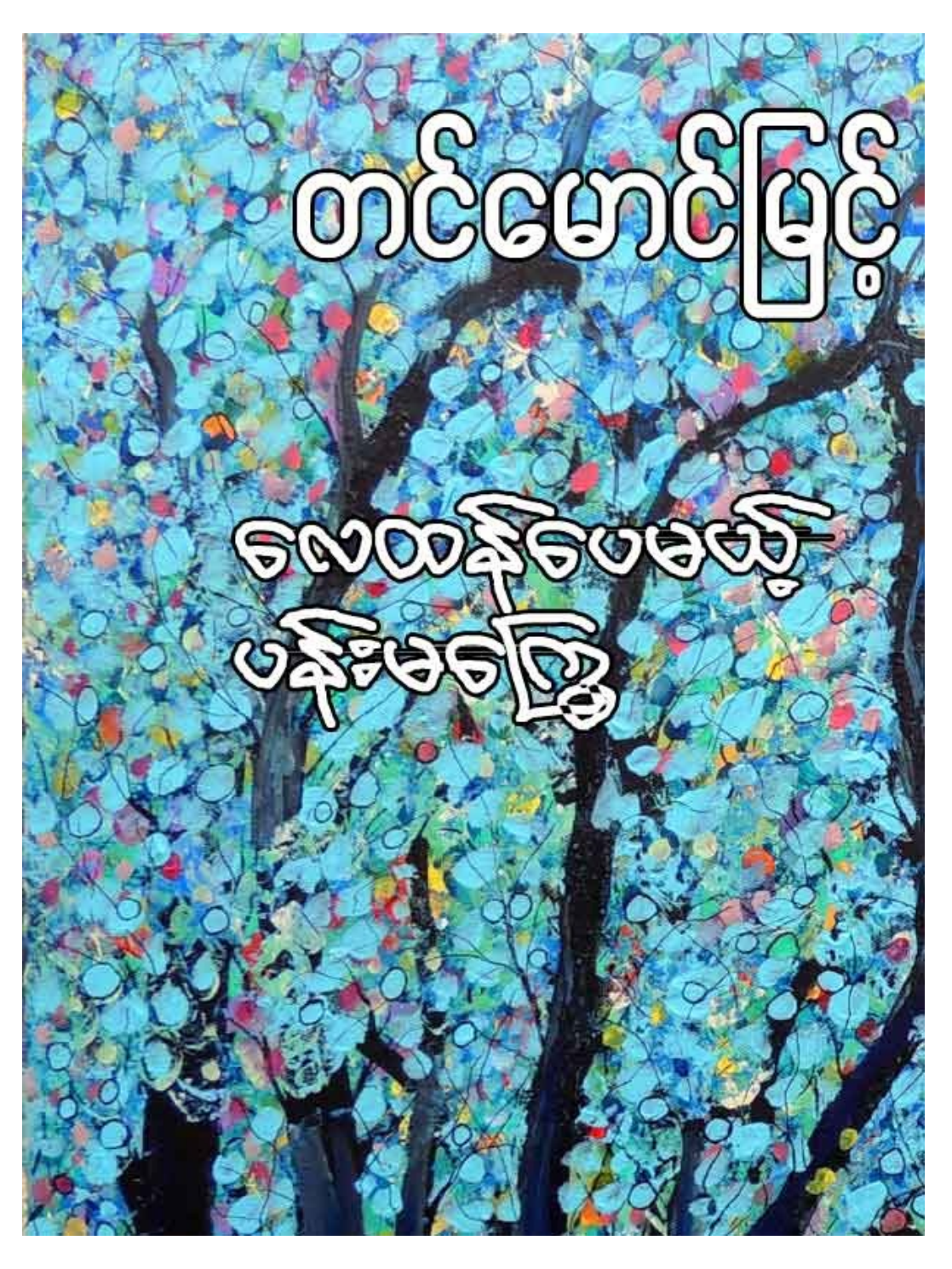

တင်မောင်မြင့်

လေထန်ပေမလွှဲ
ပန်းမငြိမ်း

တောင်တန်းများ ပေါ်၌ သာ

အမေရိကန်သူ ရိုစမန်ဟာလ်ဆကားသည်

ကမ္ဘာပေါ်တွင်

ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးတိုက်ကြီးတစ်တိုက်

၏

ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဒေသများ သို့

ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့် ထွက်ခွာခဲ့၏ ။

မယုံကြည်နိုင်စရာ စွန့်စားခန်းများ ၊

ရင်နှင့်ကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်ရပ်များ

ရော့ဖြမ်းနေသော ဘဝ ဖြစ်သော်လည်း

သည်ဒေသသည် သူမ၏ "အိမ်"

ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

*

ကမ္ဘာကြီးပျက်စီးပြီ

၁၉၉၄ ခုနှစ် ၊ ဧပြီလ ၆ ရက်နေ့ညနေ။

ရဝမ်ဒါနိုင်ငံသမ္မတ၊ ဂျူဗေးနာလ်ဟာဗျာရီမာနာ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော
လေယာဉ် မြို့ တော် ကီဂါလီသို့ အဆင်းတွင် မြေပြင်မှဝေဟင်ပစ်ခံပုံဖြင့် ပစ်ချလိုက်သည်။
လေယာဉ်ပေါ်တွင် ပါလာသူအားလုံး အသက်ဆုံးရှုံးကြရသည်။

အနောက်ဘက်ကီလိုမီတာ ၁၅၀ ဝေးသော ကျွန်မ၏ ယာတောသို့
နောက်တစ်နေ့မနက်ခင်းတွင် သည်သတင်းရောက်လာသည်။ ကျွန်မ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွား၏
။ ကျွန်မ၏ ထမင်းချက်ကို ပြောပြတော့

"ဒါဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာကြီးပျက်စီးတော့မယ် မဒမ်" ဟု သူက အထိတ်တလန့်
ပြန်ပြောသည်။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်မ၏ အလုပ်သမားတွေ တစ်ယောက် မှ အလုပ်မဆင်းကြ။
ဒေသတစ်ခုလုံးကို ထူးဆန်းသည့် တိတ်ဆိတ် ခြင်းကကြောက်မက်ဖွယ် လွှမ်းခြုံ
ထားလေသည်။

တွတ်စီလူမျိုး စုများ သည် ရဝမ်ဒါနိုင်ငံ၏ အုပ်ချုပ်သူ အဖြစ်ရဝမ်ဒါလူမှု
အဆောက်အအုံနှင့် တိုင်းပြည်၏ လူများ စု ဖြစ်သော ဟူတူလူမျိုး စုများ ကို သမိုင်းနှင့် ချီ၍
လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးခဲ့ကြသည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ် တွင် ပြည်တွင်း စစ်ကြီး ဖြစ်လာပြီး တွတ်စီဘုရင်နန်းချခံရသည်။
တွတ်စီတွေ နီးရာနိုင်ငံများ သို့ ထွက်ပြေးကြသည်။

ကျန်ရစ်သည့် တွတ်စီတွေ နှင့် ဟူတူလူမျိုးများ ယေဘုယျအားဖြင့်
သင့်သင့်မြတ်မြတ်နှင့် အေးချမ်းစွာ ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ကြ၏ ။ သို့သော် လူတိုင်းတော့
မဟုတ်ပေ။ ယင်းအမျိုးအနွယ်စုများ ထဲတွင် အုပ်စုများ ကွဲနေကြရာ အချို့အုပ်စုတို့သည် လူမျိုး
တစ်မျိုး နှင့် တစ်မျိုး တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရဝမ်ဒါသည်
သွေးချောင်းစီးခဲ့ရလေသည်။

သမ္မတဟာဗျာရီမာနာသည် အာဖရိကထိပ်သီးညီလာခံမှ ပြန်အလာတွင် လုပ်ကြံခံရခြင်း ဖြစ်၏။ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး အတွက်နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်သည် သမ္မတ၏ လေယာဉ်နှင့် အတူ တစ်စီပျက်စီးသွားခဲ့လေပြီ။

သမ္မတအတွက် အထိတ်တလန့်နှင့် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေကြသော ဟူတူအစွန်းရောက်လူငယ်တို့၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု သည် ပြင်းထန်စွာ တန်ပြန်လက်စားခြေခြင်း လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။ အံ့ကြသွေးဆူကာ တွတ်စီတို့အား တွေ့ရာသီချင်း ဓားမဆိုင်းလိုက်လံ သတ်ဖြတ်လေတော့၏။

နိုင်ငံခြားသားများ ရဝမ်ဒါမှ ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ။ သို့သော် ကျွန်မ မပြေးနိုင်ပါ။ ကျွန်မသည် အမေရိကန်လူမျိုး စစ်စစ် ဖြစ်သော်လည်း ရဝမ်ဒါတွင် ခြံနှင့် မွေးမြူရေး လုပ်နေသည်မှာ နှစ် ပေါင်း ၅၀နီးပါးရှိခဲ့ပြီ။ ရဝမ်ဒါသည် ကျွန်မ၏ အိမ် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မ၏ အလုပ်သမားများ သည် ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ကို ကျွန်မမထားခဲ့နိုင်ပါ။

ဧပြီလ ၈ ရက် သော ကြာနေ့တွင် ဟူတူလူငယ်တစ်သိုက်တင်မောင်မြင့် တောင်တန်းများ ပေါ်၌ သာ ဇတင်းပုတ်ကိုယ်စီနှင့် ကျွန်မခြံထဲဝင်လာကြသည်။ တွတ်စီတွေ ကို ရှာမည် တဲ့။ ကျွန်မ သူတို့ကိုမောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ခဏနေပြီး သူတို့ထွက်သွားကြ၏။

အမှန်မှာ ကျွန်မ၏ ခြံထဲတွင် တွတ်စီတစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော်ပုန်းနေကြ၏။ သူတို့ကို ကျွန်မ ဝှက်ထားရသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် မိုးလင်းလို့ ကျွန်မ နီးလာတော့ ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်နေသည့် လူငယ် ၂၀ ကျော်တို့သည် တင်းပုတ်ကြီးတွေ တယမ်းယမ်း၊ ဓားကောက်ကြီးတွေ တဝင့်ဝင့်နှင့် အော်ဟစ်ကာ တွတ်စီတွေ ကို ထုတ်ပေးရန် တောင်းဆိုနေကြ၏။ တောင်းဆိုနေသူတွေ အထဲက အချို့ ကို ကလေးဘဝကတည်းက ကျွန်မ သိခဲ့၏။

သူတို့သည် ကျွန်မအိမ်ထဲကို အတင်းဝင်ပြီး ရှာကြ၏။ သူတို့ရှာဖွေနေသူများ

သည် တစ်ချိန်က သူတို့၏ အိမ်နီးနားချင်းတွေ ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်၏ ။ ကစားဖော်တွေ ဖြစ်၏ ။ ကျွန်မ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဒေါသဖြင့် ရပ်ကြည့်နေရုံသာ ရှိပါတော့သည်။

ညပိုင်းတွင် သူတို့တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လာကြ၏ ။ တင်းပုတ်ကြီးတွေ ၊ ဓားကောက်ကြီးတွေ လေထဲတွင် ဝေ့ကာ ဝေ့ကာဖြင့် ။

"တစ်ယောက် မှ ရှာမတွေ့ဘူး ၊ အိမ်ထဲမှာ ပဲရှိရမယ်" ဟုသူတို့ အော်ပြောတော့ ကျွန်မက ပြန်အော်သည်။

"နင်တို့ တစ်ယောက် ယောက် ကို သတ်ရမှ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ငါ့ကို သတ်သွားကြ" သည်တော့ သူတို့ ကျွန်မကို အထိတ်တလန့်ပိုင်းကြည့်ကြသည်။

"ဟာ အဲဒီ လိုမဟုတ်ပါဘူး မဒမ်" ဆိုပြီး ပြန်လှည့်သွားကြ၏ ။

တွတ်စီအချို့ တစ်နည်းနည်း ဖြင့် သူတို့လက်ထဲမှ လွတ်သွားခဲ့သည် ဖြစ်ရမည် ။ သို့သော် ထိုနေ့ညက အနည်းဆုံး တွတ်စီ ၈ ယောက် အသတ်ခံလိုက်ရသည်။ အသတ်ခံရသူများ ထဲတွင် ကျွန်မ၏ သိုးကျောင်းသားရော၊ သူမိန်းမနှင့် ကလေးပါ ပါသွား၏ ။ တင်းပုတ်နှင့် ထုသတ်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အပြစ်မရှိသူတွေ ကို ရက်ရက်စက်စက်လိုက်လံသတ်ဖြတ်နေခြင်းကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ အခြေအနေမှာ နှလုံးသွေးပျက်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် ဆိုးရွားလာနေပါပြီ။ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက် ၆ နာရီတွင် ကုလသမဂ္ဂ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်လာပြီး တံခါးကို တခုနီးတခုနီးထုသည်။ အမြန်ဆုံးထွက်ခဲ့ဖို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြသည်။

"အထုပ်အပိုးပြင်ဖို့ ၅ မိနစ်ပဲအချိန်ရမယ်"

ဟု အမိန့်ပေးသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မ တွေ ဝေ့မနေတော့ပါ။ ညဝတ်အင်္ကျီကြီးနှင့် ပင် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ကျွန်မ ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။ အရေး ကြီးသည့် စာရွက်စာတမ်းများ နှင့် ဓာတ်ပုံအချို့ ၊ လက်ဝတ်ရတနာသေတ္တာကလေးနှင့် အဝတ်အစားအချို့

ကို ခရီးဆောင်သေတ္တာထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အ ဖြစ် နှစ် ပေါင်း ၄၀ တိုင် တွဲ လာခဲ့သည့် အလွန်ခင်မင်သော မိတ်ဆွေ ဆင်ဘာဂါကိုပင် ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ချိန်မရခဲ့ပါ။ ကျွန်မထွက်ခွာဖို့ အမေရိကန်သံရုံးမှ အားလုံး စီစဉ်ပေးသည်။ အခြားနိုင်ငံခြားသားများ စွာ နှင့် အတူ ကျွန်မတို့ ကား ၁၃စီး တန်းစီမောင်းလာခဲ့ကြသည်။ လမ်းနံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဓားတွေ ၊ လှံတွေ ၊ တင်းပုတ်တွေ နှင့် လူအုပ်ကြီးက ကျွန်မတို့ကို စောင့်ကြည့်နေ၏ ။

တင်မောင်မြင့် တောင်တန်းများ ပေါ်၌ သာသည်လူတွေ သည် နှစ် ပေါင်းများ စွာ ကျွန်မနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်၏ ။ သူတို့အထဲမှ အချို့ သည် ကလေးဘဝတွင် ကျွန်မ ချိုးလာခဲ့ဖူးသူများ ဖြစ်၏ ။ ယနေ့မူ သူတို့ မျက်လုံးများ သည် ဘီလူးစီးသလို မီးဝင်းဝင်းတောက်ကာ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သော င်းကျန်းနေကြသည်။

သိပ်မကြာမီမှာပင် ဆင်ဘာဂါ တစ်ယောက် အသတ်ခံလိုက်ရပြီဟု ကြားရသည်။ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏ ။ ခံစားမှု မရှိတော့သလို ထုံထိုင်းကာ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဤသို့ ဖြင့် ကျွန်မချစ်သော ရဝမ်ဒါကို ထားခဲ့ပြီး အမေရိကန်သို့ ပြန်လာခဲ့၏ ။

နောက်ရက်သတ္တပတ်များ စွာ အတွင်း : သေဆုံးသည့်လူဦးရေမှာ ကြောက်မနန်းလိလိ ဖြစ်လာသည်။ မကြားဝံ့ မနာသာ၊ မယုံကြည်နိုင်စရာ ပမာဏ ဖြစ်လာသည်။

၃ လအတွင်း : လူပေါင်း ၈၀၀,၀၀၀ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ အများ အားဖြင့် တောင်ပေါ်သား တွတ်စီလူမျိုး များ ဖြစ်ကြ၏ ။ ကလေးတစ်သိန်းကျော် ပျောက်ဆုံးနေ၏ ။ မိဘမဲ့ ဖြစ်ကုန် ကြ၏ ။ သည်လူသတ်ပွဲကို ကြည့်ရသည့် တီဗွီသတင်းပုံရိပ်များ သည် ကျွန်မကို တစ်သက်လုံး ခြောက်လှန့်နေပါလိမ့်မည် ။

ကျွန်မ အလုပ်သမားတွေ ၊ ကျွန်မလူတွေ အများ ကြီး သေကုန်ကြပြီ။ သည်အတွက် ကျွန်မ မဖြေနိုင်ပါ။ သူတို့ကိုထားခဲ့သည့်အတွက်ကိုယ့်ကိုယ်ကို

အပြစ်ရှိသည်ဟုလည်း ထင်နေ၏ ။ သည်နောင်တသည်ကျွန်မကို တစ်သက်လုံး
နှိပ်စက်သွားတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသိခဲ့သည့်တစ်ချိန်က ရဝမ်ဒါသည် ယနေ့မရှိတော့ပြီ။

လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ဒုတိယတိုင်းပြည် ဖြစ်သော
ထိုနိုင်ငံနှင့် ထိုလူတွေ ကို ကျွန်မ မျက်ကွယ်မပြုနိုင်ပါ။

တစ်နေ့နေ့တော့ ကျွန်မ'အိမ်'ကို ကျွန်မ ပြန်သွားရပါလိမ့်မည် ။

စွန့်လွှတ် စွန့်စား

ရဝမ်ဒါခရီးကို ပထမဆုံးစတင်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းမှာ နယူးယောက် တွင် ပျံ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်တွင် ကျွန်မ ပန်းချီရေး နေသည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် တွင် ဗြိတိသျှစွန့်စားရေး သမားနှင့် နာမည် ကျော်မုဆိုးကြီး ကက်နက်ကား၏ မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်တွေ ကြည့်ဖို့ ကျွန်မကိုဖိတ်သည်။ ကားသည် ဝေးလံသီခေါင်လှသည့် ဒေသများ တွင် သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံထားသူ ဖြစ်သည်။ လူက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ။အသားအရေက အမြဲတမ်းနေလောင်ထားသည့်အရောင် ။ မျက်လုံးပြာများ က အရောင် တဖျပ်ဖျပ်တောက်လျက်။ ဆံပင်တွေ က နက်မှောင့်နေ၏ ။

ကက်နက်ကားသည် ကော်ဖီစိုက်ရင်း သတ္တုရှာရင်း အကောင်ကြီးများ ကိုပစ်သည့် အမဲလိုက်မုဆိုးကျော်ကြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရှေ့နေများ ၊ စတော့ပွဲစားများ သည် သူနှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေ၏ ။ မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် ကျွန်မ သူ့ကို ကြွေချင်ချင် ဖြစ်ရသည်မှာ ဆန်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။

နောက်မကြာမီအတွင်း ၊ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုတွင် သူနှင့် ဆုံပြန်သည်။

သူ့စွမ်းဆောင်မှု များ ကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းဆွေးနွေးနေမိ၏ ။ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသွားသည်။ ကျွန်မ၏ ခပ်ဝါးဝါး အနာဂတ်အကြောင်းလည်း ပြောပြနေမိသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူနှင့် ကျွန်မ မကြာခဏတွေ့သည်။ သူကတင်မောင်မြင့် တောင်တန်းများ ပေါ်၌ သာကျွန်မထက်အသက်ကြီးသော်လည်း ကျွန်မ တွေ ဖူးသမျှ ယောက်ျားသားများ ထဲတွင် ကက်နက်သည် ရင်ခုန်ချင်စရာအကောင်းဆုံးဟု ထင်လာ၏ ။

တစ်နေ့တွင် သူ ကျွန်မကို ထူးထူးဆန်းဆန်းလက်ဆောင်တစ်ခုပေးသည်။ ခြင်္သေ့လက်သည်းကို ရွှေရည်စိမ်ထားသည့် ဆံထိုးကလေး။ နောက်မကြာမီတင်အတွင်း ၊

ကျွန်မတို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ဖြစ်ကြ၏ ။ ၁၉၄၂ ခုနှစ် မေလထဲတွင် လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ ပထမပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ကလေးမှာ စီးပွားရေး အရ သိပ်ပြေပြေလည်လည်မရှိလှပေ။ အခြားပြဿနာများ လည်းရှိသေး၏ ။ ကျွန်မ လင်တော် မောင်သည် လူပျိုဘဝဖြင့် နှစ် ရှည်လများ နေလာခဲ့သူ ဖြစ်၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရသည့်ဘဝနှင့် အထာကျနေသူ ဖြစ်၏ ။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝသည် သူ့အတွက် အနှောင်အဖွဲ့တစ်မျိုး ဖြစ်နေမည် ထင်ပါ၏ ။

၁၉၄၈ ခုနှစ် ရောက်တော့ ကျွန်မတို့၏ 'တဲအိုကလေး' ယိုင်နဲ့စ ပြုလာသည်။ သူ့ရော ကျွန်မပါ မပျော်ကြတော့ပါ။ သို့သော် အနာဂတ်ကို နှစ် ယောက် စလုံး အရှုံးမပေးလိုကြသဖြင့် အဖြေရှာကြသည်။ အဖြေတွေ ပါပြီ။ အာဖရိကသို့ ပြောင်းဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏ ။

သူ့အပျော်ဆုံးနေရာကို ကျွန် မလိုက်တော့မည် ။ ကျွန်မတို့ နှစ် ယောက် ကြားတွင် ညှိုး မှိန်နေသည့် အချစ်တွေ ထိုနေရာတွင် ပြန်လည်ရှင်သန်လာနိုင်သည်ဟု နှစ် ယောက် စလုံး ယုံကြည်ထားလို ကြ၏ ။

သနားစရာအကောင်းဆုံးမှာ ကျွန်မ၏ မိသားစု ဖြစ်ပါ၏ ။

သူတို့အားလုံး မယုံကြည်နိုင်စွာ ဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော် သူတို့ဘာမျှ မတတ်နိုင်ကြပါ။ ကျွန်မသည် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းလုပ်ဖို့ အခိုင်အမာ သံန္နိဌာန်ချပြီး ဖြစ်နေပြီ။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၉ ရက်နေ့တွင် အက်စ်အက်စ် အာဖရိကန် ဂလင် သဘောကြီးဖြင့် နယူးယောက် ကမ်းခြေမှ ခွာခဲ့ကြသည်။

ဘယ်လ်ဂျီယံကွန်ဂို မာတာဒီဆိပ်ကမ်းသို့ သွားမည့် သဘောကြီး ဖြစ်သည်။

အတ္တလန်တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ရသည့် ခရီးမှာ ပျော်စရာကောင်းလှပါသည်။ မမေ့တဲ့နိုင်ခရီးမျိုး ဖြစ်ပါ၏ ။ အနာဂတ် သည်ကျွန်မတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်များ စွာ ၊ ယုံကြည်မှု များ စွာ ဖြင့် ကျွန်မတို့ရှေ့တွင် စောင့်နေမည် မှာ သေချာပါသည်။

ဩဂုတ်လထဲတွင် မာတာဒီဆိပ်ကမ်းကို ရောက်သည်။ ရေနွေးငွေ့ဖြင့်
မောင်းသည့် မီးရထားဖြင့် ကျွန်မတို့ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

ကီလိုမီတာ ၄၀၀ ကွာသည့် လီယိုပိုဗီးလ်ကို သွားရမည် တဲ့။

မီးရထားကြီးသည် ဂျုံးဂျုံးဂျက်ဂျက်ဖြင့် အာဖရိက ကုန်းတွင်းပိုင်းသို့
တိုးဝင်နေ၏။ စိမ်းမြေမြူခင်းတွေ ကို ကျွန်မ ရင်သပ်ရှုမောစွာ ငေးလိုက်လာ၏။
လှလိုက်သည့်တောင်တန်းတွေ ။ ရှုလေရာတိုင်းတွင် ပန်းခင်းတွေ၊ နာနတ်ခင်းတွေ
အတန်းလိုက်၊ အတန်းလိုက်။

လီယိုပိုဗီးလ်ကိုရောက်ပြီး ကီလိုမီတာ ၁၆၀၀ ရှည်သည့် ရေလမ်းခရီးကို
မီးသင်္ဘောကြီးဖြင့် ဆန်တက်ရဦးမည် ။ အီကွေတာ မုတ်သုန်သစ်တောကို ဖြတ်ပြီး
ကွန်ဂိုအထက်ပိုင်းသို့ ဆန်ရမည် ဖြစ်သည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျွန်မတို့ရသည့်နေရာမှာ စတုရန်း ၂ မီတာကျယ်သည့်
အခန်းကလေး ဖြစ်၏။ တံခါးတွင် ရိုက်ထားသည့် သံချေးတက်နေသော သံချောင်းကို
ကျွန်မတို့ အဝတ်ဗီရိုအ ဖြစ် အသုံးပြုရ၏ ။

စိုစွတ်အိုက်စပ်ပုံ ကတော့ ပြောပြမစွမ်းနိုင်အောင်ပင်။ လေထဲတွင် ခြင်တွေ၊
ယင်ကောင်တွေ တဝီဝီနှင့် ။

လမ်းဘေးဝဲယာမှ သစ်တောကြီးက နက်မှောင်နေ၏။ နွယ်ပင်ကြီးတွေ
ပေါ်တွင် မျောက်တွေ ဆူညံ နေ၏။ သင်္ဘောဆိုက်သည့်နေရာများ တွင်
ကမ်းပေါ်တက်ကြည့်ကြ၏။ ကျွန်မအတွက် ရင်ခုန်စရာတွေ ချည်း ဖြစ်နေ၏။

သင်္ဘောကြီးတရွေ့ရွေ့ဆန်နေစဉ် ကျွန်မသည် လက်ရန်းကိုကိုင်ပြီး
နေစာလှုံနေသော မိကျောင်းကြီးများ ကို ငေးကြည့်လိုက်လာရင်းဘာကြောင့် သည်လိုနေရာမျိုး
ကို လိုက်လာမိပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိ၏။

၁၄ ရက်ကြာတော့ စတင်လီဗီးလ်ကို ရောက်သည်။ ရေမိုးချိုး စားသောက်ပြီး

အပြာရင့်ရောင် ဖိုဒ်ကားဟောင်းကြီးဖြင့် ခရီးဆက်ကြပြန်၏ ။

၃ ပတ်ကြာအောင် မုတ်သုန်သစ်တောကြီးကို ဖြတ်မောင်းရ၏ ။
ရေတိုက်စားထားသော လမ်းများ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကျယ်ပြန့်လှသော လွင်ပြင်ကို
ဖြတ်ရပြန်၏ ။

လမ်းတွင် ဆင်အုပ်ကြီးများ ကို ကျွန်မ ငေးကြည့်လိုက်လာသည်။
ပြီးတော့နွားရိုင်းအုပ်တွေ ၊ မြင်းကျားတွေ ၊ သမင်တွေ ။ စုစုပေါင်းကုန်းတွင် ၊ သို့ ကီလိုမီတာ
၃၂၀၀ ဝင်လာခဲ့ပြီးမှ လိုရာခရီးကို ရောက်တော့သည်။ ကီဗူးဒေသ။ ကီဗူးမှာ ရဝမ်ဒါနှင့်
ကွန်ဂိုသမ္မတနိုင်ငံ၏ ကြားထဲတွင် ရှိသော ဒေသတစ်ခု ဖြစ်၏ ။ ကီဗူးရေကန်ကြီးမှာ
ကီလိုမီတာ ၉၀ ရှည်လျားပြီး မီတာ ၃၀၀၀ မြင့်သည့် မီးတောင်ကြီးများ ဝန်းရံထားသည်။

ကီဗူးရေသည် အခြားအခြားသော အာဖရိက ရေများ နှင့် မတူဘဲ
ကြည်လင်စိမ်းလဲ့နေ၏ ။ ပိုးမွှားကင်းစင်ပြီး မိကျောင်းတွေ ၊ ရေမြင်းတွေ မရှိသဖြင့် ရေကူးဖို့၊
အနားယူဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်။ သည်နေရာသည် ဘယ်လ်ဂျီယံကိုလိုနီထဲတွင်
ဥရောပယဉ်ကျေးမှု အထွန်းကားဆုံးနှင့် အချက်အချာကျဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်။

ဥရောပပုံစံအိမ်ကြီးများ သည် နွယ်သာကီတွေ ၊ ခေါင်ရန်းပန်းတွေ ခြံရံလျက်။
ရေကန်ကြီး၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းတွင် စီတန်းနေ၏ ။

အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် တော့ ကော်ဖီခြံတွေ ဟိုတစ်စု၊ သည်တစ်စု။ တောင်တွေ
က မြင့်မားမတ်စောက်လှ၏ ။ ရဝမ်ဒါသည်တောင်တွေ ထောင်ချီရှိသည့်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။
တောင်ခြေတွင် သီးနှံ စိုက်ခင်းတွေ က တမျှတခေါ်။ တောင်ကြားတွေ က ကျွဲ၊
နွားတိရစ္ဆာန်များ စားလိုမကုန်နိုင်သည့် စားကျက်မြေတွေ ။

တောင်တိုင်း တောင်တိုင်းတွင် တူးဖော်ထုတ်ယူလိုမကုန်နိုင်သည့်
သယံဇာတသတ္တုမျိုး စုံရှိ၏ ။

ကီဗူးကို အာဖရိက အလယ်ပိုင်း၏ ရတနာမြေဟု အားလုံးကအသိအမှတ်ပြု
ထားသည်။ ပြီးတော့ ကီဗူးသည် ကျွန်မ မြင်ဖူးသမျှဒေသများ ထဲတွင် အလှဆုံးနေရာ

ဖြစ်သည်။ ကိဗူးတွင် ခြေချမိသည်နှင့် ကျွန်မ၏ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်သလို ကင်းစင် လွင့်ပျောက်သွားကြပါလေသည်။

တောရိုင်းမြေမှ အိမ်ကလေးကျွန်မနှင့် ကက်နက် ရဝမ်ဒါကို
ရောက်သည့်အချိန်တွင် အစိုးရက စိုက်ပျိုး မြေတွေ ကို နိုင်ငံခြားသားများ အား အရောင်
:ပိတ်လိုက်ပြီဟုသိရသည်။ သည်တော့ ကက်နက်က သတ္တုရှာဖွေရေး လိုင်စင်ရဖို့
အာဏာပိုင်တွေ ဆီ ချဉ်းကပ်သည်။ မအောင်မြင်ပါ။

၆ လလောက်ကြာတော့ ကျွန်မတို့တွင် ပါလာသမျှ
ပိုက်ဆံကလေးတက်တက်ပြောင်တော့မည် ။ နှစ် ယောက် သား
လက်မြှောက်အရှုံးပေးလုဆဲဆဲတွင် မှ ကံကောင်းထောက်မစွာ အီတလီစိုက်ပျိုး ရေး
လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဂျွန်အီမာရီနှင့် အဆက်အသွယ်ရသည်။ ဂျွန်သည်
စိတ်ကောင်းနလုံးကောင်းရှိသူ ဖြစ်ပြီး ဧရာမခြံကြီးနှစ် ခြံကို ပိုင်ထားသူ ဖြစ်သည်။

တစ်ခြံတွင် မန်နေဂျာလုပ်ဖို့ ကက်နက်ကို အလုပ်ပေးသည်။

မှန်းချက်မကိုက်သဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေသော်လည်း
အခြားရွေးစရာလမ်းမရှိတော့သဖြင့် ကျွန်မတို့ လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် တွင် ကျွန်မနှင့် ကက်နက်တို့နှစ် ယောက် ဘန်နီယိုသို့
ပြောင်းလာခဲ့ကြရသည်။ ဟက်တာ ၅၀၀ ကျယ်ဝန်းသည့် ဆေးဂန္ဓမာ စိုက်ခင်းကြီး ဖြစ်သည်။
ဆေးဂန္ဓမာမှာ ဂန္ဓမာမျိုး စုဝင်ပန်း ဖြစ်၏ ။

အဖြူရောင် များ ပြီး ဒေစီနှင့် ဆင်သည်။ ပန်းပွင့်မှ
အလွန်အားပြင်းသည့်ပိုးသတ်ဆေးထုတ်ယူနိုင်၏ ။ နို့တိုက်သတ္တဝါများ အတွက်
အန္တရာယ်မရှိသည့် ပိုးသတ်ဆေးမျိုး ဖြစ်သည်။

ပန်းတွေ ပွင့်လာပြီဆိုလျှင် နူးပြီး သွပ်စကာများ ဖြင့် အရိပ်ထဲတွင်
အခြောက်လှန်းရ၏ ။ အခြောက်လှန်းဖို့ ဂိုဒေါင်ကြီးတွေ ရှိသည်။ ပန်းပွင့်တွေ
ခြောက်ပြီဆိုလျှင် စက်ရုံသို့ ပို့ပြီး ပိုးသတ်ဆေးလုပ်မည့် ဆေးဂန္ဓမာတွေ ကို ထုတ်ယူရ၏ ။

သည်လုပ်ငန်းအတွက် 'ကရာနီ'ခေါ်စာရေး တစ်ယောက် ထားပေးသည်။ သူက စာရင်းကိုင်လည်း လုပ်သည်။ ထုတ်လုပ်မှု အတွက်အလုပ်ကတ် ပြားများ ဖွင့်ကာ ပစ္စည်းထိန်းလည်းလုပ်သည်။ အလုပ်သမားများ ကိုလည်း ကြီးကြပ်ပေးသည်။

စာရေး ကြီး၏ အမည် မှာ ကလီယိုဖတ်စ် မူဆာဖာရီ ဖြစ်၏ ။

မှတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်ကို သေသေသပ်သပ်ရိတ်ထားသည့် လူဝကြီး ဖြစ်သည်။ ဘန်နီယိုတွင် သူ့လုပ်သက်မှာ နှစ် ပေါင်းများ စွာ ကြာခဲ့ပြီ။ သူ့ကိုအလုပ်သမားတွေ က လူမျိုး စုခေါင်းဆောင်နီးပါး သဘောထားကြ၏ ။

ချမ်းမြေ့ရိပ်မြို့အိမ်ကလေး ဖြစ်ပြီဟူသည့် ကျွန်မ၏ မျှော်လင့်ချက်တို့သည် စလယ်ဝင်ဖင်မမည်းခင်က သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ကုန်တော့၏ ။

ကက်နက်သည် ထိုရက်များ တွင် ကျွန်မကို အိမ်တွင် တစ်ယောက် တည်းထားခဲ့ပြီး အမဲလိုက်ထွက်ချင်ထွက်၊ မထွက်လျှင် လုပ်ကွက်ကောင်းကောင်းထပ်ရှာမည် ဆိုကာ အပြင်သို့ ထွက်နေ၏ ။ တစ်ခါတစ်ခါ ရက်ပေါင်းများ စွာ ကြာသည်။

ပထမတော့ သည်လိုနေရာတွင် တစ်ယောက် တည်းနေရသည့် အဖြစ်ကို ကျွန်မကြောက်သည်။ အထီးကျန်နိုင်လွန်းသည်ဟုလည်းထင်၏ ။ နောက်တော့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

သည်နေရာနှင့် ကျွန်မ ခွင်ကျအောင်နေမည် ။ သည်ဒေသအကြောင်း ကျွန်မလေ့လာမည် ။ ကမ္ဘာသစ်ထဲကို ကျွန်မတိုးဝင်မည် ။

နောက်ပိုင်းတွင် ကလီယိုဖတ်စ်နှင့် လုပ်ငန်းခွင်ထဲကို နေ့စဉ်လိုက်သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့လုပ်ငန်းကို ကျွန်မ နားလည်လာသည်။

လုပ်ငန်းသဘောကို နားလည်လာသလို မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်လာလျှင် ရင်ဆိုင်ပုံရင်ဆိုင်နည်းများ ကိုပါ ကျွန်မသိလာ၏ ။

တစ်ညတွင် ကျွန် မ တစ်ယောက် တည်းရှိစဉ် တံခါးထုသံကြားသဖြင့်

လန့်နိုးလာသည်။ အလုပ်သမား တစ်ယောက် ကို အထိတ်တလန့်ပုံစံဖြင့် ကျွန်မတွေ့ ရသည်။
ပြင်သစ်စကား မတောက်တခါကဖြင့် သူ့မိန်းမ အပြင်းအထန်နေမကောင်း ဖြစ်နေကြောင်း၊
အသက်ကယ်ပေးပါမည် အကြောင်း ကျွန်မကို ရှိခိုးဦးတင် အကူအညီတောင်းနေသည်။

ကျွန်မလည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ ဆေးသေတ္တာဆီ ပြေးသွား၍
အက်စ်ပရင်ဆေးပြားတချို့နှင့် အရက်ပြန်ပုလင်းကို ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဒေါ်တွေ
ထည့်ပေးလိုက်သည့် အမိုးနီးယား ရှူဘူးတောင့်ကလေးလည်း ယူခဲ့၏ ။

ဘယ်လိုအ ဖြစ်မျိုးနဲ့များ ရင်ဆိုင်ရမှာ ပါလိမ့်ဆိုပြီး သူ့နောက်ကို
ကြောက်ကြောက်နှင့် လိုက်သွားရပါသည်။ ရေနံဆီမှန်အိမ်ကလေးမှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့်
ကွင်းထဲကို ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည်။ ဟိုယိုင် သည်ယိမ်းဖြင့် ။

မီးခိုးတွေ မှောင့်နေသည့်တံတစ်လုံးထဲကို ကျွန်မ ငုံ့ဝင်လိုက်သည်။
ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်တွင် မိန်းမ တစ်ယောက် မျက်စိမှိတ်ပြီး တအင်းအင်း ညည်းညူနေ၏ ။
နံဘေးတွင် အိမ်သားတွေ ဝိုင်းစောင့်နေကြ၏ ။

ကြက်တွေ ၊ ဆိတ်တွေ နှင့် အရောရော အနှောနှော။

အားလုံး၏ မျက်လုံးများ ကျွန်မဆီတွင် စိုက်နေကြ၏ ။ လူဖြူအမျိုး သမီး
တစ်ယောက် ပြမည့် မှော် အတတ်ပညာကို သူတို့မျှော်လင့်နေကြပုံရ၏ ။

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသဖြင့် အမိုးနီးယားနာရှူဘူးကို လူနာ၏ နှာခေါင်းဝတွင်
တေ့ပြီး အဖုံးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ စူးရှသည့်အနံ့ဖြင့် အငွေ့တွေ တံတစ်ခုလုံး ပျံ့သွားသည်။
လူတွေ ရော၊ တိရစ္ဆာန်တွေ ပါအလန်တကြားအော်ဟစ်ကာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်။
လူနာသည် ငေါက်ခနဲထထိုင်ပြီး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေ၏ ။ အသက်ကို မနည်းရှူနေ၏ ။

ကျွန်မလည်း ဘာဆက်လုပ် ရမှန်းမသိသဖြင့် အိမ်ဘက်ကိုပြန်ပြေးချလာပြီး
အိပ်ရာထဲပြန်ဝင်လိုက်သည်။ ထိုအမျိုး သမီးမသေပါစေနှင့် ဟု
တတွတ်တွတ်ဆုတောင်းနေမိ၏ ။

မနက်အစောကြီး ယောက်ျားလုပ်သူ အိမ်နောက်ဖေးတံခါးဝသို့
ရောက်လာသည်။ အားရပါးရပြီး ပြီး

"ကျွန်တော် မိန်းမကိုပေးတဲ့ မဒမ်ရဲ့ ဆေးဟာ အစွမ်းထက်လှပါတယ် ခင်ဗျာ၊
သူကောင်းကောင်းနေကောင်း သွားပါပြီ၊ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်" ဟု ဆိုလာသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပဉ္စလက်နှာရှူဘူးကလေးအကြောင်း တစ်ကွင်းလုံးပျံ့သွားသည် ။
နောင် တွင် ကွင်းထဲက အလုပ်သမား မိသားစု တွေ တစ်ခုခု ဖြစ်လျှင် ကျွန်မဆီပြေးလာ
ကတော့၏ ။ သွားကိုက်လျှင်လည်းလာ၏ ။ အအေးမိလျှင်လည်းလာ၏ ။
ရေခဲနွေးပူလောင်လျှင်လည်းလာ၏ ။

ဤသို့ဖြင့် လပေါင်းများစွာ ကုန်သွားသည်။ ဘန်နီယိုသည်ကျွန်မအတွက်
စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ၊ ရင်ခုန်ချင်စရာ စွန့်စားခန်းတွေ နှင့် ပျော်စရာကြီး ဖြစ်နေ၏ ။
သည်မြေနှင့် သည်မြေပေါ်က လူတွေ ကိုကျွန်မ သံယောဇဉ်တွယ်စပြုလာပြီ။

သို့သော် ကက်နက်နှင့် ကျွန်မမှာ ပို၍ ပို၍ ကင်းကွာလာပြီးမီးဝေးချိပ်ပမာ
ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေး တွင် အဆိုးဆုံးအ ဖြစ်မှာ ကလေး မရခြင်း ဖြစ်၏ ။
ကျွန်မက ကလေးကို အသေအလဲလိုချင်သည်။ ကက်နက်က လုံးဝစိတ်မဝင်စား။ ကျွန်မ၏
အိပ်မက်တွေ ကို မှုဝေခံစားဖော်မရ။ ၁၉၅၃ ခုနှစ် တွင် ဂျိနီက ဥရောပကို ၇
လပြန်အနားယူမည် ။

သူ ၏ 'မူဝှန်ဂို'ခြံ အတွက် ကြီးကြပ်ပေးမည့် သူ တစ်ယောက် ရှာနေကြောင်း
ကြားရသည်။ 'မူဝှန်ဂို' ခြံသည်လည်း ဘန်နီယိုခြံလိုပင် ဆေးဂန္ဓမာ စိုက်ခင်းပင် ဖြစ်၏ ။
ကျွန်မ လုပ်မည် ဟု ကမ်းလှမ်းလိုက်သည်။

ဂျိနီက ဝမ်းသာအားရလက်ခံ၏ ။ ကက်နက်ဒေါသပူပန်ထပါလေတော့သည် ။ သို့
သော် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ ။ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် အတွက် ရံခါတွင် တခြားစီနေခြင်းက
ပိုအကျိုး ရှိနိုင်မည် ထင်သည်ဟုကျွန်မ သူ့ကို အကြောင်းပြခဲ့၏ ။